

Varmasti tosi

Työstän hartaasti, ehkä liiankin. Taitaa kohta riittää.

Onpas hyvä olla. Uskallan romahtaa hallitusti kasvaakseni rohkeammaksi. Rohkeampana voin luottaa kokien turvaa ja vapautta tehdä asioita, jotka tuntuvat oikeilta. Aloitan rehellisyydestä.

Myönnän parikymppisyyden loppupuolella alkaneeni katkeroitua maailmansodista selvinneiden kasvattamalle markkinatalouteen eksyneiden sukupolvelle. Jättivätpä sotkun. Näin nuoremmilleen ja toisilleen osaavaa aikuista esittävien keski-ikäisten teinien elävän kuin ei olisi huomista kylänvanhimprien istuessa laitoksissa. Vihan, eli pelon ja surun jälkeen päätin kehittää myötätuntoani, ottaa itse vastuuta ja mennä oikeisiin töihin.

Identifioiduin ympäristökasvattajaksi vietettyäni pari vuotta järjestömaailmassa. Fasilitoin kotisohvalta etäkoulutuksia, joista raportoin rahoittajille heidän toivomin lausein. Palkka riitti vuokraan, Alepaan ja vähän sirkushuveihinkin. Kehomieltä haperruttava kestämatön palaverielämä oli oikeudenmukainen siirtymäni, kuplamuovi joka säilytti ehjänä herätessäni tähän kovempia aikoja enteilevään todellisuuteen. Koronan vaihtuessa sotaan lopetin hiljalleen työt ja löysin tieni Valtimolle.

Porkkanaa nousi juuri ja juuri muutama, joten istutin tilalle harvennettuja nauriita, joista kirpat näyttäisivät pitävän varsin paljon. Jättäisivätköhän jokusen ihmisellekin.

Resurssitietoisemman arjen tuoma nöyryys auttaa minua terveesti ja häpeilemättä myöntämään olevani muiden vaivalla rakentaman kurssin elätti, omavaraisuuden irvikuva. Ilman rahaa tai asemaani olen köyhä, fossiilitalouden nännistä vierottuva pikkuvauva, jonka ylpeys ja yli-itsevarmuus saavat nyt lempeää ravistelua. Projektityöntekijän aivot suunnittelevat tänne jo metsäpuutarhoja lapsellisen sydämen halutessa hoivata koko kotiplaneettaamme, vaikka opettelen vasta perusasioita alle aarin alalla ja yhden hirren veistämiseen menee melkein viikko.

Uudenlaisen rehellisyyden tavoittelu vie kohti sisältäni löytyvää ympäristökriisin ydintä. Kun koettaa puhua luonnostaan totta, olemisen repivän kaunis raadollisuus ja pakahduttava rakkaudellisuus ovat yhtä aikaa läsnä. Itselle valehtelu voi toki usein tuntua pieneltä hinnalta saadakseen pitää mukavat etuoikeutensa, mutta miten kallista se onkaan.

Varmasti tosi.

Piel